A°. 1839. N°. 77.

DONDERDAG DEN 26sten SEPTEMBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 25 September 1839.*

Van wege Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, wordt hiermede bekend gemaakt, dat ten gevolge van het daaromtrent gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden:

1°. Aan den Slaaf *Johannes;* toebehoord hebbende aan ANNA JACOBA LABADIE.

2°. Aan de Slaven *Alexander* en *Theresia;* toebehoord hebbende aan MARIA JUDITH ZSCHUSCHEN.

3°. Aan de Slaven *Janie*, *Marie* en *Sofie*; toebehoord hebbende aan JACOB DAVID SANCHES; — en dat gemelde gemanumitteerden voortaan zullen heeten:

1°. JOHANNES PETRUS ZEEUW.
2°. ALEXANDER JACOB KNIPPERDOL.
THERESIA KNIPPERDOL.
3°. JAN LINDEBOOM.
MARIA LINDEBOOM; — en
SOPHIA LINDEBOOM.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

De *Commissie tot Taxatie der Huurwaarde* van de Huizen en Gebouwen aan *Paramaribo* en derzelver omtrek, maakt bij deze bekend, dat zij hare werkzaamheden zal vervolgen op *HEDEN*, des voormiddags van *zeven* tot *elf* ure, en zulks wel met Wijk La. B. No. 113.

Paramaribo den 26 September 1839.

De Scriba bij de Commissie voornoemd,
A. P. TIRION.

Militair Bureau.

Den 25 September 1839.

De ondergeteekende heeft, als daartoe gemagtigd, de eer ter kennisse van het algemeen te brengen:

A. Dat het sein van alarm voor *Paramaribo* bij voortduring zal bestaan in het slaan of blazen van de Generale marsch, vergezeld door *drie* kanonschoten van het Fort *Zeelandia*, waarvan de twee laatste schoten spoedig op elkander zullen volgen, terwijl het eerste schot een halve minuut vooraf geschieden zal; mitsgaders in het hijschen aan de vlaggestok van het voormalig Gemeente Huis, bij dag van een roode vlag met een blaauwe vlag daaronder, en bij nacht van *twee* brandende lantaarn onder elkander.

B. Dat het sein van brand, en het ten gevolge van dien onder de Wapenen roepen van de Schutterij en het Garnizoen, voortaan zal gegeven worden door het slaan of blazen van de vergadering en appel, vergezeld van *twee* kort op elkander volgende volle kanonschoten, te doen door een van Z. M. voor *Paramaribo* liggende Schepen van Oorlog, gepaard met het hijschen aan de vlaggestok van het voormalig Gemeente Huis, bij dag van een roode vlag en bij nacht van *een* brandende lantaarn.

C. Dat bedoelde vlaggen en lantaarns niet zullen worden neêrgehaald voor dat de oorzaak welke tot derzelver hijsching aanleiding gegeven heeft, zal hebben opgehouden te bestaan.

De Kapitein Adjudant,
R. H. ESSER.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 23sten dezer, het Schip *de Zeevaart*, Kapt. K. J. Haasnoot, van Amsterdam, hebbende 51 dagen reis; Passagier: de Heer Boys Smith Brien.

UITGEKLAARD.

Den 21sten, de Engelsche Schoener *Pembroke*, Kapt. C. J. Reap, naar Demerary.

ADVERTISSEMENTEN.

Mengelwerk.

De gewaande Koningin.

Op eenen guren en regenachtigen dag in de maand April des jaars 1791 reed een postrijtuig over den grooten weg van Vaux naar Jougne bliksemsnel voort. In hetzelve bevonden zich twee jeugdige vrouwen: de eene was eene schoone dame van eene ranke gestalte, eene bevallige houding en een edel voorkomen; tegen haar over zat een beminnelijk meisje, wier uiterlijk eene kamenier of gezelschapsjuffer scheen aan te duiden.

Eindelijk kwam de berline te Jougne aan, en men zag haar stil houden voor het logement de Zilveren Leeuw. Naauwelijks hadden de beide dames zich aan tafel gezet, of een ambtenaar der republiek, met de driekleurige sjerp over den schouder, trad in de eetzaal, die met zijne listige, graauwe oogen mevrouw de Pryné scherp aanzag, en de trekken der schoone reizende scheen te vergelijken met een geschreven signalement, hetwelk hij in de hand hield.

Na dit onderzoek, begon de ambtenaar, die niemand anders was dan de maire van Jougne, met de beide dames naar derzelver passen te vragen. Mevrouw de Pryné scheen verlegen te worden, hetgeen den maire des te meer deed aandringen. Hij wilde nu ook de koffers openen. Na eene korte woordenwisseling, besloot mevrouw de Pryné, ten einde de zaak af te doen, haren pas te vertoonen, maar de maire, die onder de hand reeds een' der koffers had opengebroken, antwoordde nu: »Geef u geene moeite, deze is toch van hoegenaamd geen belang meer voor mij, want het moet natuurlijk voor u zeer gemakkelijk zijn u valsche papieren te verschaffen; maar hier heb ik een bewijs in handen, hetwelk genoegzaam is om het geheim, waarin gij u poogt te hullen te ontsluijeren. Deze kroon en schepter: het kan nu niet langer twijfelachtig zijn, wie gij zijt."

»Welnu, zeg het dan slechts ronduit."

»Zijt gij niet de Koningin, Maria Antoinetta van Oostenrijk?"

»Waarlijk?" was het vragende antwoord, uitgesproken met eenen glimlach, die de diepste verachting uitdrukte.

»Ik ben," hernam de maire, »thans geheel hiervan overtuigd en niets is in staat deze mijne overtuiging te doen wankelen."

Der Koningin en hare reisgenoot werd nu het schoonste vertrek in den Zilveren Leeuw aangewezen, en twee schildwachten vatten post voor de deur van het logement.

Nauwelijks was deze gewigtige arrestatie bekend geworden, of al de adel uit den omtrek, met den moedigen ridder des Maillettes aan het hoofd, vloeide toe, om aan de gevangene en vervolgde Koningin zijne hulde aan te bieden. De ridder des Maillettes liet zich bij H. M. aanmelden, ten einde haar met het doel van de komst der edelen bekend te maken, en in hunnen naam te verzoeken te worden toegelaten.

Zoodra hij voor de Koningin verscheen, wierp hij zich, naar het oud gebruik, voor haar op eenen knie en kuste hare hand »Ridder," sprak hierop de Koningin, terwijl zij hem ophief, »ik ben ten diepste getroffen over uwe getrouwheid en uwen moed. Zoodra ik weder den troon zal hebben bestegen, zal ik u voor dezelve beloonen. Ten einde u reeds nu een bewijs mijner erkentelijkheid te geven, benoem ik u tot mijnen eersten kamerheer, en verzoek u als zoodanig de gezamenlijke edelen te willen inleiden." De ridder voldeed aan dit bevel. Met roerende welwillendheid ontving de Koningin deze getrouwe dienaars der kroon, maar verweet hun in liefdevolle bewoordingen, dat zij zich door hun gedrag in een groot gevaar hadden gebragt.

Vijf dagen had deze staat van zaken geduurd, toen het antwoord der nationale vergadering op het rapport van den maire uit Parijs inkwam. De Municipaliteits-raad der kleine stad vergaderde, en deed de Koningin voor zich verschijnen, ten einde bij de opening der dépêche tegenwoordig te zijn. Deze was gerigt aan den maire van Jougne, en luidde als volgt: »Burger, wij brengen ter uwer kennis, dat Maria Antoinetta van Oostenrijk, Parijs niet heeft verlaten, en gelasten u derhalve, madem. De Sainval, tooneelspeelster aan het *Théâtre Français*, vrij en ongehinderd verder te laten reizen." — »Madem. Sainval!" riepen de notabelen van Jougne; »hoe, mevrouw, gij hebt ons dus willen mystifiëren, daar gij hebt toegelaten, dat wij u voor de Koningin hielden!" — »Mijne heeren," antwoorde hierop de beroemde kunstenares; »ik ben inderdaad eene Koningin; ik ben Koningin van Pontus, van Palmyra, van Babylon, van Carthago, en van meer dan twintig andere tragische koningrijken. Is het dan mijne schuld, dat de maire van Jougne de diadeem van Melpomene voor de kroon van Frankrijk heeft aangezien."

»Wat u aangaat, ridder," sprak de schoone en gevoelvolle tooneelspeelster tot den ridder des Maillettes, »die uwe vermeende Koningin met zoo vele blijken van ijverige getrouwheid en ridderlijke zelfopoffering zijt gevolgd, ik heb u eene plaats aan mijn hof beloofd, en ik zal woord houden, zoodra ik mijnen troon weder zal hebben bestegen. Mijn hof is het *Théâtre Français*, en zoodra ik weder te Parijs zal zijn, bid ik u, als een bewijs mijner opregtste hoogachting, eene plaats in de eerste loge aan te nemen!" De ridder, zoo wel als de municipaliteit stonden ten uiterste verwonderd over deze zonderlinge ontknooping, terwijl madem. Sainval in galop weg reed, ten einde, ook op de tooneelen in de provincie haar zeldzaam talent te laten schitteren.

Hoe nu ook de spotzucht zich moge verlustigen, ten koste der zoo zonderling gemystifiërde edelen, en trachten dezelve in een belagchelijk licht te stellen, het zal, zoo wel hun als den ridder des Maillettes ter onsterfelijke eere verstrekken, dat zij, in een tijdperk, toen het genoeg was, koningszind te heeten, om het hoofd op het schavot te verliezen, niet aarzelden zich openlijk als zoodanig te doen kennen.

De Joodsche Secte der Karaïten in Zuid-Rusland.

Niets evenaart de pracht, welke de Karaïtische vrouwen ten toon spreiden, doch zij toonen dezelve niet zoo openlijk op de straat als hare Talmudistische geloofsgenooten. De Karaitische schoonen ziet men veel meer slechts in de synagogen of binnenshuis in volle statie. Wanneer zij op den sabbath langs de straat wandelen, zijn zij steeds in eene grooten Europeschen shwll gehuld. Eerst dan, wanneer de deurwachter haar in het binnenste van den steeds gesloten tempel heeft gelaten, werpen zij het hulsel af, en het goud en de paarlen, waarmede zij getooid zijn, verspreiden eenen glans, die met den gloed harer schoone blikken wedijvert. Allen dragen zij den Fesz, het hoofdbedeksel der Tartaarsche vrouwen, en zoogenaamde Tartaarsche heidinnen, waardoor zij iets mannelijks in haar voorkomen hebben, en de bevallige Karaïtische en Tartaarsche meisjes hebben daardoor eenigermate het voorkomen van amazonen.

Hetzelfde hoofddeksel, dat ook door de mannen wordt gedragen, is bij dezen zeer eenvoudig, doch bij de Karaïtische vrouwen is het daarentegen met goud geborduurd, en buitendien rondom met Hebreeuwsche letters in paarlen gestikt; hetwelk, naar men verzekert, spreuken zijn uit het oude Testament.

Gehuwde vrouwen winden het ravenzwarte haar in eene enkele dikke vlecht, rondom den ondersten rand van den Fesz. Bij ongehuwden echter hangt het in eene tallooze menigte, zeer dunne, sierlijke, en even lange vlechten regt af; hetwelk echter meer zonderling dan bevallig staat.

Het getal dier vlechten bedraagt gewis 50 en meer; en het is naauwelijks te begrijpen, hoe de moeders den tijd hebben, om hare dochters, of de zusters hare zusters, aldus de haren te vlechten, in welke meestal aan de einden lintjes zijn gestrengeld, want de gemiddelde lengte dier vlechten op 1 el stellende, hetwelk niet te veel is, zoo heeft eene moeder, die vier dochters bezit, wanneer zij den arbeid alleen verrigt, dagelijks 200 ellen haar te vlechten; hetgeen, de kunst en zuiverheid, waarmede zulks geschiedt, gewis voor eenen geheelen dag werk geeft.

Tusschen de kleeding der knapen en meisjes is anders weinig onderscheid. Bejaarde vrouwen zijn allen in het kenrigst fluweel gekleed. Over het in zekeren zin korte onderkleed, dat uit purperrood met goud gestikt fluweel bestaat, dragen zij een wijd tot op den grond slepend bovenkleed van dezelfde stof, doch bij allen is hetzelve violetkleurig. Het bovenkleed is van voren van boven tot beneden open, zoodat men het onderkleed en vooral het borstsieraad zien kan. Het laatstgenoemde echter spreidt het meest den rijkdom en de pracht der schoone Karaïtische vrouwen ten toon. Om den hals dragen zij groote snoeren van goudstukken, die tot op haren boesem afhangen, als: een paar snoeren, bestaande uit kleine Turksche munten, een paar snoeren Hollandsche ducaten, en eindelijk nog eenige snoeren van Spaansche doubloemen of dubbelde Turksche sechinen. Door al deze snoeren is haar boezem zoodanig bedekt, dat zij werkelijk een gouden borstharnas vormen. Digt om den hals dragen zij nog eenen collier, van welke een net van paarlen op den gouden pantzer afhangt.

Het voordeelige van de Ligchaamskracht.

De bewoners der Hooglanden (*High-lands*) in *Schotland* zijn bekend wegens hunnen nationalen trots en woesten aard, daar zij den invloed der beschaving nog niet in zoo ruime mate hebben kunnen ondervinden. Dit is de oorzaak, dat zij weinig gezindheid toonen om vreemdelingen in hun midden op te nemen, daar zij dezelve naauwelijks dulden, tenzij persoonlijke moed of ligchaamskracht hen onderscheiden.

Een staaltje hiervan deelt ons de bevallige schrijver W. Irving in een zijner werken mede, hetwelk ten duidelijkste bewijst, hoezeer het uiterlijke op deze nog bijna natuur-menschen werken kan. Toen Park, de broeder van M. Park, den beroemden reiziger, zich met ter woon in de Hooglanden wilde nederzetten, werd hij door zijne nieuwe naburen zeer onheusch ontvangen en zag zich genoodzaakt onaangenaamheden van allerlei aard te verduren, tegen welke hij vruchteloos zich door een waardig en ongedwongen gedrag trachtte te wapenen. Dit alles hielp niets, en hij werd op alle mogelijke manieren getart, en, als ware het, uitgedaagd. Nu gebeurde het, dat er een feest werd gevierd, waarbij Park genoodigd werd. Ter plaatse, waar het feest zoude aanvangen, aangekomen zijnde, bejegende men hem weder met niet veel hoffelijkheid en moest hij zich vele ter zijde geuite spotternijen getroosten. Hij hield zich, alsof hij dit niet bemerkte, doch een der gasten, dit misschien als een mangeling aan moed opnemende, dreef den schimp zoo verre, dat hij hem eene soort van dolk voorhield, vragende, of zulk een instrument hem wel bekend ware? »Ja!" antwoordde Park, den dolk terstond grijpende, en met onbegrijpelijke kracht denzelven tot aan het hecht in eene eikenhouten tafel drijvende, »Ja! en gij kunt thans aan uwe landgenooten zeggen, dat gij dezen dolk ergens hebt zien indrijven, waar zelfs de duivel hem niet uit zoude kunnen rukken." Deze daad van behendigheid en buitengewone sterkte maakte zoodanigen indruk op de gemoederen, dat men van dien tijd af Park ongemoeid liet, en hem zelfs met achting behandelde.

De Londensche dansmeester Glover geraakte met den schermmeester Picard in een' zoo heftigen woordenstrijd, over de vraag, welke van beide kunsten de voortreffelijkste ware, dat zij elkander tot een tweegevecht uitdaagden, ten gevolge waarvan zij, des anderen morgens, zich naar eene eenzame plaats buiten de stad begaven. Picard trok den degen, en Glover — bragt zijne viool te voorschijn, en begon eene melodieuse menuet te spelen. »Nu," riep de dansmeester. »Waarom danst gij niet!" »Geene scherts!" hernam Picard met drift: »verdedig u!" — »Neen, ik scherts niet. Gij wilt mijner kunst den rang boven de uwe betwisten; maar ik bewijs u het tegendeel: want, om de mijne uit te oefenen, heb ik niemand noodig; en gij, gij moet altijd een' tweeden persoon hebben, om de voortreffelijkheid der uwe te doen blijken." Picard lachte, stak zijnen degen op, en verzoende zich met zijne partij bij eene kan porter.

Te Paramaribo bij J. J. ENGELBRECHT.